

**Opinia Komitetu Regionów w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego:
„Budowanie naszej wspólnej przyszłości: wyzwania dla polityki i środki budżetowe rozszerzonej
Unii na lata 2007-2013”**

(2005/C 164/02)

KOMITET REGIONÓW,

uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego: „Budowanie naszej wspólnej przyszłości: wyzwania dla polityki i środki budżetowe rozszerzonej Unii na lata 2007-2013” (COM(2004) 101 końcowy;

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej z dn. 18 marca 2004 r. o wyrażenie opinii w tej sprawie, zgodnie z art. 265 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz protokołem o współpracy z września 2001 r. między Komisją Europejską a Komitetem Regionów, zachęcającym Komitet Regionów „do opracowania strategicznych dokumentów rozpatrujących kwestie, które Komisja uznaje za istotne”;

uwzględniając decyzję Przewodniczącego z dn. 26 maja 2004 r., w sprawie powierzenia Komisji ds. Polityki Spójności Terytorialnej opracowania opinii oraz decyzję Prezydium z dn. 15 czerwca 2004 r., w sprawie wyznaczenia grupy roboczej, która będzie pomagać sprawozdawcy w realizacji powierzonego zadania;

uwzględniając wnioski sformułowane na pierwszym i drugim posiedzeniu grupy roboczej, które odbyły się w Brukseli dn. 7 lipca i 16 listopada 2004 r. oraz uwagi przedstawicieli wewnętrznych komisji;

uwzględniając komunikat uzupełniający Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego: „Perspektywy finansowe na lata 2007-2013”, COM(2004) 487 końcowy, który w zamierzeniu miał dostarczyć pierwszego pakietu szczegółowych propozycji w ramach polityki;

uwzględniając raport Komisji Budżetowej Parlamentu Europejskiego wydany w związku z komunikatem Komisji Europejskiej COM(2004) 101, A5-0268/2004 (Sprawozdawca: Terence Wynn); oraz uzupełniającą opinię komitetu ds. polityki regionalnej przyjętą dn. 18 marca 2004 r., (Sprawozdawca: Samuli Pohjamo);

uwzględniając swój raport prognostyczny: „Zarządzanie i uproszczenie Funduszy Strukturalnych po roku 2006” (CdR 389/2002 fin) ⁽¹⁾;

uwzględniając swoją opinię (CdR 120/2004) z dn. 12 czerwca 2004 r. w sprawie Trzeciego Raportu na temat Spójności ⁽²⁾;

uwzględniając swój projekt opinii (CdR 162/2004 rev.3) przyjęty w dn. 26 listopada 2004 r. przez Komisję ds. Polityki Spójności Terytorialnej (sprawozdawca: Albert Bore, radny Rady Miasta Birmingham (UK, PES));

uwzględniając uchwałę Parlamentu Europejskiego odnośnie perspektyw finansowych, przyjętą w dn. 2 grudnia 2004 r.;

uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej na wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej: „Współpraca na rzecz wzrostu i zatrudnienia: nowy początek dla strategii lizbońskiej”, COM (2005) 24, z dn. 2 lutego 2005 r.;

⁽¹⁾ Dz. U. C 256 z 24.10.2003 r., str. 1.

⁽²⁾ Dz. U. C 318 z 22.12.2004 r., str.1

a także **mając na uwadze**, że kluczowym kryterium oceny ze strony Komitetu pozostają cele zapisane w art. 2 i 158 Traktatu WE ⁽¹⁾ dotyczące wzmocnienia gospodarczej i społecznej spójności jak również solidarności w celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Wspólnoty oraz zmniejszenia dysproporcji między regionami, a w szczególności zmniejszenia opóźnienia w rozwoju obszarów znajdujących się w najmniej uprzywilejowanym położeniu, co będzie stanowiło znaczący wkład we wzmocnienie roli samorządów lokalnych i regionalnych w Europie oraz krok w kierunku osiągnięcia celów strategii lizbońskiej i gøteborskiej;

oraz mając na uwadze, że art. III-116 projektu Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy wzmocnia cel spójności wprowadzając wymiar terytorialny: „W celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Wspólnoty, rozwija ona i prowadzi działania służące wzmocnieniu jej spójności gospodarczej i społecznej”;

na 58. sesji plenarnej w dn. 23-24 lutego 2005 r. (posiedzenie z dnia 23 lutego) przyjął następującą opinię:

1. Budowanie naszej wspólnej przyszłości — kwestie istotne dla samorządów terytorialnych

KOMITET REGIONÓW

przyjmuje z zadowoleniem przyjęcie przez Komisję Europejską komunikatu w sprawie perspektyw finansowych na lata 2007-2013 pt. „Budowanie naszej wspólnej przyszłości: wyzwania polityki i środki budżetowe Unii Europejskiej” ⁽²⁾.

1.1 Priorytety i wyzwania poszerzonej Unii

1.1.1 **popiera** propozycje Komisji, które stanowią odpowiedź na potrzeby i wyzwania stojące przed poszerzoną Unią Europejską 27 Państw Członkowskich, łącznie z Bułgarią oraz Rumunią, w zgodzie z uzupełniającymi celami strategii na rzecz zrównoważonego wzrostu i zrównoważonego rozwoju środowiska, uzgodnionymi w Lizbonie i Gøteborgu przez rządy Państw Członkowskich, w odpowiedzi na obecne i przyszłe wymogi wspólnego rynku;

1.1.2 **wskazuje**, iż w dziedzinie gospodarki światowej Unia Europejska jest od roku 1995 ⁽³⁾ opóźniona wobec swoich głównych konkurentów;

1.1.3 **zauważa**, że od czasu rozszerzenia w dn. 1 maja 2004 r., UE stanowi największy obszar gospodarczy i handlowy świata, grupujący wiele z najbardziej wydajnych i innowacyjnych miast i regionów świata, stanowiąc jednak jednocześnie obszar o wskaźniku wzrostu znacząco niższym od średniej światowej;

1.1.4 **podkreśla**, że jeśli wszystkie składniki gospodarki europejskiej nie dostosują się do zmian strukturalnych narzuconych przez globalizację, to gospodarka europejska będzie ulegała dalszej zapaści w latach 2007-2013, zagrażając przez to dobrobytowi, stabilności i bezpieczeństwu naszych miast i regionów;

⁽¹⁾ „W celu wspierania harmonijnego rozwoju całej Wspólnoty, rozwija ona i prowadzi działania służące wzmocnieniu jej spójności gospodarczej i społecznej. W szczególności Wspólnota zmierza do zmniejszenia dysproporcji w poziomach rozwoju różnych regionów oraz zacofania regionów najmniej uprzywilejowanych lub wysp, w tym stref wiejskich.”

⁽²⁾ COM(2004) 101 końcowy

⁽³⁾ „od 1995 r. tempo wzrostu dla UE 15 wyniosło średnio 2,2 % w porównaniu do 3,6 % średniej światowej i 3,2 % dla Stanów Zjednoczonych.” COM(2004) 101 końcowy str. 3

1.1.5 **uznaje**, że w sytuacji globalnej niestabilności i w obliczu wzrastającego zwątpienia publicznego w wydajność europejskiego modelu społecznego opartego na wzroście, konkurencyjności i solidarności, należy go bronić i utrzymywać, koordynując działania we wszelkich sferach zarządzania;

1.1.6 **wskazuje również**, że ponowne zjednoczenie Europy poprzez rozszerzenie musi w dalszym ciągu prowadzić do odnowienia solidarności oraz różnorodności, która przyczynia się do wzrostu potencjału Unii Europejskiej. Jednakże rozszerzenie przyniosło jednocześnie nowe, większe rozwarstwienia społeczne i gospodarcze w miastach i regionach. Jeśli rozwarstwienia te nie zostaną zahamowane, będą stanowiły zagrożenie dla spójności i powodzenia wspólnego rynku oraz naszych wspólnych celów traktatowych. Zapewnienie i wzmocnienie ducha europejskiej solidarności jest zatem koniecznym warunkiem wstępnym do powodzenia polityki spójności i rozwijania europejskiego modelu społecznego;

1.1.7 **potwierdza** stanowisko Komisji, iż niezbędna jest intensyfikacja starań finansowych w celu zrekomensowania asymetrycznego wpływu rozszerzenia UE na budżet Wspólnoty, wypełniając tym samym lukę pomiędzy ambicjami politycznymi oraz zajmując się obecnymi trudnościami w osiągnięciu celów;

1.1.8 **popiera** wniosek Komisji, aby stworzyć perspektywy finansowe, które będą odpowiadały współczesnemu sprawowaniu rządów z udziałem władz lokalnych i regionalnych;

1.1.9 **jest zdania**, że wymaga to uznania potrzeby wielopoziomowej własności, skoordynowanych wspólnych działań oraz systemów księgowych Państw Członkowskich w celu maksymalizacji wydajności, jak najlepszego ukazania europejskiej wartości dodanej dla obywateli UE oraz pomnożenia potencjalnego zwrotu z każdego Euro wydanego z publicznych pieniędzy.

1.2 Środki budżetowe

1.2.1 **przyjmuje z zadowoleniem** wnioski Komisji, aby uwzględnić istniejące zobowiązania budżetowe i dopasować ograniczone środki finansowe do realistycznej oceny, co jest konieczne oraz co leży w zasięgu możliwości finansowych w celu osiągnięcia celów UE;

1.2.2 **podkreśla**, że wraz z rozszerzeniem wystąpił 5 % wzrost PKB Wspólnoty wobec 20 % zwiększenia liczby ludności;

1.2.3 **wskazuje**, że przeciętny Produkt Krajowy Brutto per capita w UE 25 zmniejszył się o 12,5 %, odzwierciedlając fakt, że wraz z rozszerzeniem podwoiły się dysproporcje w dochodzie oraz znacznie pogorszył się wskaźnik ubóstwa;

1.2.4 **zauważa**, że mimo, iż Komisja proponuje zwiększyć przydziały środków przeznaczonych na płatności przeciętnie do poziomu 1,14 % DNB, w tym samym okresie środki na pokrycie zobowiązań wynosiłyby średnio 1,22 %. W perspektywach finansowych na lata 2007-2013 zostanie zachowany obowiązujący na lata 2000-2006 pułap zasobów własnych na poziomie 1,24 % DNB ⁽¹⁾;

1.2.5 **wskazuje również**, że fakt ten kontrastuje z podniesieniem pułapu zasobów własnych UE w dwóch pierwszych perspektywach finansowych (nie dotyczy to jednak obecnych perspektyw):

1988-1992 z 1,15% do 1,20% PNB,

1993-1999 z 1,24% do 1,27% PNB,

2000-2006 z 1,27% PNB (lub) 1,24% DNB;

1.2.6 **podkreśla**, że rozszerzenie UE podyktowało zmianę polityki Komisji, która (wraz z innymi zewnętrznymi przyczynami) znalazła odbicie w strukturze środków na pokrycie zobowiązań. Nastąpił wzrost zobowiązań na spójność i konkurencyjność (zrównoważony wzrost), zmniejszenie zobowiązań na działalność rolniczą (zrównoważone rolnictwo) oraz zwiększenie zobowiązań na działalność pozarolniczą (rozwój obszarów wiejskich);

1.2.7 **wskazuje**, że w ten sposób nieuchronne koszty rozszerzenia trzeba będzie pokryć poprzez zmniejszenie różnicy między środkami przeznaczonymi na płatności a pułapem zasobów własnych, która w poprzednich perspektywach finansowych służyła do pokrycia nieprzewidzianych wydatków;

(1) Środki na pokrycie zobowiązań są wyższe niż środki na pokrycie płatności, ponieważ stanowią fundusze przeznaczone na programy trwające dłużej niż jeden rok, a zatem nie zawsze są wykorzystane w roku, na który zostały zabudżetowane. Oczekuje się, że środki na pokrycie płatności zostaną uruchomione w roku budżetowym, dla którego zostały alokowane. Płatności państw członkowskich są obliczane rocznie na podstawie środków na pokrycie płatności zaksięgowanych w budżecie. Pułap środków własnych ustalany jest decyzją Rady i określa on maksymalną kwotę składek państw członkowskich.

1.2.8 **zauważa**, że środki w wysokości 1,14 % DNB, przeznaczone na płatności w perspektywach finansowych na lata 2007-2013, zawierają w sobie Europejski Fundusz Rozwoju oraz Fundusz Solidarności. 1,14 % DNB odpowiada zatem w przybliżeniu 1,10 % PNB w postaci środków przeznaczonych na płatności w latach 2000-2006;

1.2.9 **przyjmuje do wiadomości**, że wnioski Komisji stanowią przedmiot pewnych sporów oraz że wiele państw płatników netto wzywało do bardziej rygorystycznych poziomów wydatkowania, które utrzymywałyby przydziały środków na zobowiązania na poziomie 1 % DNB (wliczając już określone zobowiązania, takie jak wydatki na rolnictwo) ⁽²⁾;

1.2.10 **obawia się**, że takie stanowisko zaowocuje przydziałem środków na płatności na poziomie 0,9 % DNB oraz że średnia roczna kwota w okresie 2007-13 byłaby zatem znacznie niższa niż uzgodniona kwota płatności na rok 2006, która wynosi 1,09 % DNB;

1.2.11 **wskazuje**, że stanowiłoby to restrykcyjne ograniczenie budżetowe, które przyniosłoby uszczerbek zarówno politykom o specjalnym statusie określonym Traktatem, jak również politykom pomnażającym działania; jego skutki mogłyby również odbić się na oczekiwaniach nowych Państw Członkowskich;

1.2.12 **wyraża przekonanie**, że wnioski Komisji stanowią logiczną odpowiedź na niepokoje budżetowe Państw Członkowskich, których zasoby własne kurczą się obecnie w wyniku niskich wskaźników wzrostu w całej Europie. Dlatego też Komitet jest podobnego zdania co Europejski Bank Inwestycyjny i popiera przesunięcie środków i ukierunkowanie ich na przyszłe wyzwania;

1.2.13 **zauważa**, że przy 1,24 % DNB budżet UE wyniesie jedynie około 2,5 % całkowitych wydatków publicznych w Unii;

1.2.14 **zgadza się** z Komisją, że nie należy oczekiwać „więcej Europy” przy mniejszych wpłatach do budżetu. Nowe obszary polityki na szczeblu UE wymagają nowych rozwiązań finansowych;

1.2.15 **zauważa**, że ponieważ perspektywy finansowe nie mogą istnieć bez porozumienia pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, oraz że istniejący Traktat nie przewiduje obowiązku sporządzenia perspektywy finansowych, a jedynie rocznych budżetów, to spory między Państwami Członkowskimi w kwestii perspektyw finansowych należy rozwiązać bardzo szybko. Nierozsądnym byłoby ponownie dopuścić do takich opóźnień, jak w przypadku uchwalania Agendy 2000. Przedłużające się negocjacje mogłyby zakłócić funkcjonowanie przyszłych programów Funduszy Strukturalnych;

(2) NAWIĄZANIE DO LISTU 6 GŁÓW PAŃSTW: „Średnie wydatki w kolejnych perspektywach finansowych powinny w naszej opinii ustabilizować się na bieżącym poziomie wydatków, nie przekraczając 1,0 % DNB, łącznie z wydatkami na rolnictwo mieszczącymi się w pułapie określonym przez Radę Europejską w październiku 2002.”

1.2.16 **wyraża przekonanie**, że siedmioletni okres perspektyw finansowych na lata 2007-2013 jest odpowiedni ze względu na stojące przed Unią poważne wyzwania strukturalne. Ponadto, taki okres daje możliwość ustalenia skutecznych mechanizmów i instrumentów na późniejsze okresy. Zagwarantowane finansowanie Wspólnoty na siedem lat z góry, w przeciwieństwie do krótkoterminowego finansowania, które często obowiązuje przy cztero- lub pięcioletnich rządach krajowych, oferuje miastom i regionom bezpieczeństwo planowania, niezbędne do podjęcia długoterminowych strategicznych decyzji na rzecz zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego;

1.2.17 **jednakże zauważa**, że pięcioletni okres pokrywałby się z kadencją Parlamentu i Komisji, co zwiększyłoby demokratyczną legitymację perspektyw finansowych.

1.3 Stanowisko wobec wydatków

1.3.1 **jest zdania**, iż trzy główne priorytety przedstawione przez Komisję w swoim Komunikacie na temat perspektyw finansowych na lata 2007-2013 są właściwe. Mianowicie są to:

- zrównoważony rozwój;
- wypełnianie konkretną treścią obywatelstwa unijnego;
- UE w roli globalnego partnera;

1.3.2 **twierdzi**, że perspektywy finansowe na lata 2007-2013 powinny uwzględnić potrzebę poszerzenia europejskiego konsensusu w sprawie wyzwań wspólnej polityki określonych w perspektywach, poprzez jasne nakreślanie europejskiego wymiaru tych problemów, jednocześnie podkreślając zarówno wartość dodaną działań UE, jak również, zgodnie z zasadą subsydiarności, akcentując odrębny wkład każdego ze szczebli rządowych — lokalnego, regionalnego i krajowego;

1.3.3 **przyjmuje z zadowoleniem** fakt, że Komisja docenia zarówno wartość dodaną działań na szczeblu UE, jak i kwestię lepszego sprawowania rządów przy wdrażaniu polityki UE w każdym z działów budżetowych swoich perspektyw finansowych na lata 2007-2013 (punkt ten jest szczegółowo przedstawiony w późniejszym komunikacie Komisji);

1.3.4 **zgadza się** z Komisją, iż transfer środków finansowych na szczebel UE w ramach perspektyw finansowych na lata 2007-2013 nie powinien być traktowany jako cel sam w sobie;

1.3.5 **aprobuje** stanowisko Komisji, że wydatki w kolejnych perspektywach finansowych powinny zapewnić działaniom na szczeblu UE:

- skuteczność (cele można osiągnąć jedynie poprzez działania na szczeblu UE),
- rentowność (działania UE oferują dogodny stosunek kosztów do korzyści),
- komplementarność (aktywizowanie poprzez generowanie działań na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym);

1.3.6 **wyraża przekonanie**, że model UE stanowi równowagę pomiędzy jednostką a społeczeństwem, władzami państwowymi a władzami terytorialnymi, zyskiem rynkowym a przepisami prawnymi. Ustalenie przez Komisję priorytetów wśród działań perspektyw finansowych pozwala na zrównoważony wzrost modelu, który od ponad 50 lat przynosi Europie stabilność i rozwój;

1.3.7 **sądzi**, że Komisja przyjęła zrównoważoną strategię wobec polityki spójności w całości działań, kładąc szczególnie nacisk na potrzeby nowych Państw Członkowskich, poprzez znalezienie złotego środka między dysproporcjami gospodarczymi, społecznymi i terytorialnymi w całej UE;

1.3.8 **jest zdania**, iż we wszystkich działach odnaleźć można kluczowe przykłady, w jaki sposób model UE przynosi wartość dodaną. Inwestycje UE w dziedzinie badań i rozwoju, wymiany transgranicznej oraz projektów rozwoju infrastruktury wiążą się z celami z Lizbony i Göteborga poprzez partnerskie podejście, które może wspomóc rozwój, konwergencję, konkurencyjność, jak również długotrwałą równowagę. W przypadku działań badawczo-rozwojowych partnerskie podejście obejmuje także szeroką sieć infrastruktury edukacyjnej i badawczej, która umożliwi pełne wykorzystanie wysokiego poziomu wykształcenia mieszkańców Europy i jej potencjału wzrostu. Same rozwiązania rynkowe nie zapewnią stabilnej przyszłości, do której dąży Europa;

1.3.9 **uznaje**, że kryterium przystępności i dyscyplina budżetowa stanowią czynniki stymulujące proces negocjacji, w ramach którego występują dwa stanowiska wobec metodologii ustanawiania perspektyw finansowych:

- identyfikowanie potrzeb i odpowiednia alokacja zasobów,
- identyfikowanie możliwości finansowych i odpowiednia alokacja priorytetów;

1.3.10 **dostrzega**, że Komisja opowiedziała się za pierwszym podejściem z perspektywy oddolnej, na podstawie oceny potrzeb metodą oddolną;

1.3.11 **odrzuca** rozumowanie, jakoby drugie podejście mogłoby stanowić długotrwałe rozwiązanie gospodarczych, społecznych i demokratycznych problemów UE.

1.4 Ramy finansowe

przyjmuje z zadowoleniem propozycję Komisji w zakresie zbudowania nowych ram finansowych wokół ograniczonej liczby celów polityk:

- (1a) Konkurencja na rzecz wzrostu i zatrudnienia,
- (1b) Spójność na rzecz wzrostu i zatrudnienia,
- (2) Zrównoważone gospodarowanie i ochrona zasobów naturalnych,
- (3) Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość,
- (4) UE jako partner globalny.

Uwagi Komitetu odnoszą się w większości do rozdziału dotyczącego zrównoważonego rozwoju, 1(a), 1(b) i (2).

1.4.1 Zrównoważony wzrost

- **dostrzega** potrzebę uznania trwałego i zrównoważonego rozwoju, z punktu widzenia gospodarczej spójności i logiki politycznej, jako instrumentu budżetowego dla trzech uzupełniających się filarów: konwergencji, konkurencyjności i zatrudnienia oraz współpracy terytorialnej;
- **przyjmuje z zadowoleniem** propozycję budżetu dla polityki strukturalnej i spójności w wys. 336,2 mld EUR na okres 2007-2013 wobec kwoty 213 mld EUR na okres 2000-2006, odnotowując, że 78 % (262,3 mld EUR) przeznaczono na cel konwergencji dla regionów o niższym poziomie rozwoju, 18 % (68,5 mld EUR) przeznaczono na konkurencyjność regionalną i zatrudnienie, natomiast 4 % (13,5 mld EUR) na cel współpracy terytorialnej w ramach rozwoju transgranicznego i międzyregionalnego ⁽¹⁾;
- **zauważa**, że jedna linia budżetowa w wys. 262,3 mld EUR została przydzielona na cel konwergencji dla regionów, w których DNB na mieszkańca kształtuje się poniżej 75 % średniej UE25, przy czym 22 mld EUR jest dostępnych dla obecnie kwalifikujących się krajów UE15 w ramach celu spójności, które jednak przestaną spełniać to kryterium z czystych względów statystycznych (regiony w fazie przejściowej, tzw. „phasing-out”). Wynosi to 66 % kwoty, którą otrzymałyby w okresie 2007-2013 jako regiony, które w pełni kwalifikowałyby się do otrzymania wsparcia w ramach celu konwergencji;
- **zauważa**, że jedna linia budżetowa w wys. 336,2 mld EUR wynosi 0,41 % DNB (lub 344,9 mld EUR, 0,46 % DNB,

⁽¹⁾ Cel konwergencji dotyczy regionów, których DNB jest mniejszy niż 75 % średniego poziomu w UE25 i wsparcia przejściowego (phasing out) dla regionów UE15, których DNB jest poniżej 90 % średniej UE15. Środki przeznaczone na Fundusz Spójności w okresie 2000-2006 wynoszą 18 mld EUR, natomiast na cztery fundusze strukturalne - 195 mld EUR (Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny, Instrument Wspierania Rybołówstwa oraz Sekcja Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarantacji Rolnej)

włączając koszty administracyjne związane z Funduszem Solidarności oraz inne działania);

- **podkreśla**, że aby zrealizować solidną gospodarkę w skali makro, dostosowaną do zrównoważonego wzrostu, programy w ramach tych filarów muszą być jednoznacznie ukierunkowane na osiągnięcie celów z Lizbony i Göteborga;
- **zauważa**, że strategia lizbońska miała służyć promocji zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz wzmocnieniu spójności społecznej, realizując następujące cele:
 - zwiększenie stopy zatrudnienia do 70 % do roku 2010,
 - zbliżenie poziomów produktywności w Europie do wyników osiągniętych przez czołowe firmy światowe,
 - określenie wyzwań dla społeczeństwa informacyjnego oraz utworzenie europejskich obszarów regionalnych,
 - zwiększenie inwestycji na badania do poziomu 3 % PKB;
- **zauważa**, że w uzupełniającym komunikacie Komisja przyznaje, iż cele lizbońskie i gøteborskie, jakimi są wzrost i zmniejszanie dysproporcji, w dużym stopniu nie zostały osiągnięte. Częściowo jest to konsekwencją nacisku wynikającego z konieczności reagowania na globalną konkurencję, kwestie wydajności, starzenie się społeczeństwa oraz zwiększające się potrzeby w zakresie ochrony zdrowia; przy jednoczesnym nacisku na wydatki publiczne;
- **wyraża przekonanie**, że należy określić i zmierzyć decydujące czynniki powodzenia, celem monitorowania realizacji i osiągnięcia celów strategii lizbońskiej i gøteborskiej; oraz sposoby mobilizowania społeczeństwa obywatelskiego, władz regionalnych i lokalnych oraz liderów przedsiębiorczości — wszystkich, dla których ważne jest powodzenie strategii lizbońskiej, celem wdrożenia strategii lizbońskiej i gøteborskiej dla wszystkich;
- **uznaje fakt**, że jeśli poziomy wydatków w ramach perspektyw finansowych zostaną zmniejszone poniżej proponowanego przez Komisję prognozy 1,14 % środków DNB na pokrycie płatności, programy, które zostałyby zlikwidowane odnosiłyby się pod-działu „Wsparcie regionalnej konkurencyjności i zatrudnienia” w ramach działu 1b) „Spójność na rzecz wzrostu i zatrudnienia”. Zaostrzyłby się problem dysproporcji regionalnych. Wskutek tego nie będzie możliwe uczestnictwo wszystkich regionów na tych samych zasadach w zwiększeniu konkurencyjności, wzrostu i zatrudnienia w całej Unii Europejskiej;

- **konsekwentnie wspiera** realizację działań na rzecz konkurencyjności i zatrudnienia w celu zagwarantowania, by wszystkie terytoria regionalne UE były w pełni włączone w realizację strategii lizbońskiej i gøteborskiej, zastanawia się jednakże, na ile programy w ramach poszczególnych filarów wnoszą wkład w osiągnięcie celów z Lizbony i Gøteborga, jeżeli jedynym kryterium dla finansowania będzie brak dobrobytu regionalnego;
 - **podkreśla**, że PKB jako główny wskaźnik jest, jak stwierdza Trzeci Raport na temat Spójności, obarczony wieloma słabościami i że wielokrotnie okazywano, że dysproporcje wewnątrz regionów, najbardziej widoczne w dużych i średniej wielkości miastach ⁽¹⁾, są często o wiele większe niż dysproporcje między regionami;
 - **ubolewa** zatem, że problem występujący w regionach i pomiędzy regionami potęguje się jeszcze bardziej przez zmniejszenie środków budżetowych przyznanych na nowy „cel 2”, w porównaniu z wcześniejszymi okresami programowania, por. 18 % budżetu na rok 2007-2013 w porównaniu do 23,8 % w latach 2000-2006 ⁽²⁾;
 - **przyjmuje z zadowoleniem** szersze uznanie potencjału większych obszarów miejskich jako siły napędowej wzrostu gospodarczego, wyraża jednak przekonanie, że zaproponowane uregulowania dla ram prawnych poszczególnych krajów powinny zawierać wyraźną wskazówkę w kierunku zrównoważonego rozwoju miast, by odzwierciedlać rolę tych ośrodków jako siły napędowej europejskiej gospodarki;
 - **ubolewa**, że choć istnieje odpowiednia świadomość skutków starzenia się populacji, poprzez strategię lizbońską — niższych stóp wzrostu i niższego PKB — jak też środków potrzebnych do ich zwalczania, to jednak brak podobnej świadomości potencjału ludzi młodych w realizacji strategii odnośnie konkurencyjności i wzrostu.
- (a) Konkurencja na rzecz wzrostu i zatrudnienia
- Promocja konkurencyjności przedsiębiorstw na całkowicie zintegrowanym jednolitym rynku
 - **uznaje** potrzebę ponownego wprowadzenia polityki przemysłowej w Europie poprzez stworzenie otoczenia przyjaznego dla przedsiębiorstw;
 - **podkreśla** konieczność wykorzystywania i wspierania potencjału rozwojowego sektora MSP jako podstawy wzrostu na rynku wewnętrznym, uznając, że MSP reprezentują być może największy niewykorzystany potencjał rynku wewnętrznego;
 - **stwierdza**, że przy stosowaniu przepisów w zakresie jednolitego rynku do polityki spójności w celu stymulowania małych przedsiębiorstw powstaje mierzalna wartość dodana w postaci zwiększania się handlu wewnątrzspółnotowego pomiędzy mniej rozwiniętymi regionami a resztą UE: około jednej czwartej wydatków na politykę spójności uzależnioną od konkurencyjności powraca następnie do reszty UE w formie wzrostu eksportu;
 - **wyraża przekonanie**, że w reformie zasad dotyczących pomocy publicznej, niezbędny jest system zwolnień „poziomych”, celem umożliwienia wsparcia w dziedzinie badań i rozwoju technologii oraz MSP;
 - **wyraża przekonanie**, że wprowadzenie szacunkowych ocen skutków dla lepszego wykorzystania subwencji państwowych, dałyby władzom na szczeblu krajowym i regionalnym oraz lokalnym więcej swobody w podejmowaniu działań, które mają tylko ograniczony wpływ na konkurencję i wymianę handlową na poziomie UE, ale mają na celu usunięcie rzeczywistych usterek rynku, przyczynianie się do rozwoju obszarów mniej rozwiniętych i wspieranie przedsiębiorczości;
 - Wzmacnianie wysiłków Europy w zakresie badań i rozwoju technologicznego
 - **jest zdania**, że jeżeli UE ma się stać dynamicznym, opartym na wiedzy obszarem gospodarczym, to konieczne są pewne działania i systemy wsparcia finansowego, przede wszystkim w celu tworzenia ośrodków kompetencji z szeroko rozpowszechnionej w Europie infrastruktury edukacyjnej i badawczej, które mogłyby pozytywnie oddziaływać na regionalne obszary gospodarcze, pozwalając na osiągnięcie doskonałości i zwiększenie konkurencyjności w całej UE;
 - **zgadza się** z Komisją, że wzmocnienie wysiłków UE na rzecz rozwoju badań i technologii stanowi istotny cel dla rozszerzonej Europy, jednakże przy zachowaniu właściwej równowagi pomiędzy finansowaniem publicznym a prywatnym ⁽³⁾;
 - **aprobuje** zatem decyzję Rady Europejskiej zebranej w Barcelonie o zwiększeniu wydatków na rzecz badań i rozwoju do 3 % PNB EU do roku 2010;
 - Łączenie Europy za pomocą infrastruktury transportowej
 - **zgadza się** z propozycją Komisji co do zwiększenia środków finansowych przeznaczanych na rozwój trans-europejskich sieci transportowych. Głównym priorytetem powinny być przy tym projekty transgraniczne, które wspierają intermodalność i wykorzystywanie zrównoważonych środków transportu (w szczególności w ramach koncepcji „autostrad morskich”), pod warunkiem że będą one kompatybilne z kompleksowym systemem zrównoważonego transportu;

⁽¹⁾ Według Audytu Miejskiego 2004.

⁽²⁾ 11,5 % Cel 2 i 12,3 % Cel 3

⁽³⁾ „UE obecnie przeznaczają zaledwie 2 % GNB na badania i rozwój, około 1/3 mniej niż w Stanach Zjednoczonych. Różnica ta w 80 % jest spowodowana niedoinwestowaniem w dziedzinie badań i rozwoju ze strony sektora prywatnego.” Art. 3.31 Komunikatu Komisji Europejskiej na wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej COM (2005) 24 „Współpraca na rzecz wzrostu i zatrudnienia: nowy początek dla strategii lizbońskiej” z dnia 2 lutego 2005 r.

- **podkreśla** rolę, którą mogą odgrywać TEN-T, a konkretnie „autostrady morskie”, szczególnie w przypadku wysp, przy przewyższaniu trudności, jakie mają regiony o niekorzystnym położeniu naturalnym oraz z problemami demograficznymi, w dostępie do rynku wewnętrznego na równych warunkach;
 - **zauważa**, że zdolność Państw Członkowskich do gromadzenia środków niezbędnych do inwestycji infrastrukturalnych jest ograniczona, gdyż próbują one jednocześnie obniżyć poziom wydatków publicznych, by spełnić kryteria paktu na rzecz stabilności i wzrostu;
 - **podkreśla**, że finansowanie TEN-T przez samorządy lokalne i regionalne może być tylko marginalne ze względu na ich zobowiązania z tytułu innych inwestycji infrastrukturalnych, które są często niezbędne dla sprawnego funkcjonowania TEN-T oraz lokalnych infrastruktur gospodarczych i społecznych;
 - **stwierdza**, że wspieranie konkurencyjności jest korzystne dla rozpoznania istotnych współzależności miast i regionów, które z kolei mogą stworzyć masę krytyczną pozwalającą na osiągnięcie wzrostu w sektorach, w których jedno miasto czy jeden region w pojedynkę nie mógłby go wygenerować. Strategiczne sieci europejskie takie jak URBACT są tego dobrymi przykładami. Powinny być one wykorzystywane w skali europejskiej do zapewnienia wymiany sprawdzonych metod i wiedzy fachowej pomiędzy regionami oraz niezbędnych inwestycji, mając na względzie realizację celów z Lizbony i Gøteborga;
- Poprawa jakości edukacji i kształcenia zawodowego
- **podkreśla**, że edukacja i szkolenie zawodowe zasobów ludzkich na szczeblu lokalnym i regionalnym mają decydujące znaczenie dla rozwoju jednolitego rynku europejskiego oraz dla realizacji strategii lizbońskiej. Działania prowadzone w EU mające na celu wspieranie mobilności dadzą rzeczywiste efekty ekonomiczne. Zarówno w ujęciu jednostkowym, jak i całościowym, środki te stanowią rzeczywiście efektywne wsparcie. Dodatkowe koszty budżetowe, jakie generują, powinny być uznane za niezbędne dla należytego funkcjonowania i rozwoju zintegrowanego rynku pracy oraz wspólnej europejskiej przestrzeni w zakresie kształcenia.
- Pomoc dla społeczeństwa europejskiego w zakresie przewidywania i podążania przemianom społecznym
- **aprobuje** stanowisko Komisji, że należy stworzyć odpowiednie ramy prawne dla przedsiębiorstw i pracowników w celu ustanowienia standardów socjalnych i podstawowych praw.
- (b) Spójność na rzecz wzrostu i zatrudnienia
- **uznaje fakt**, że wspólnotowa wartość dodana nie jest generowana tylko przez finansowanie, lecz poprzez metodę wspólnotową, która służy przygotowaniu programów uwzględniających i rozwijających regionalne strategie. Jedynie europejskie ramy instytucjonalne mogą zagwarantować komplementarność polityk sektorowych i instrumentów finansowych z uwagi na wspólnotowe cele spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;
 - **dostrzega**, że cel konwergencji powinien być priorytetowy w kontekście rozszerzenia, tak by zasygnalizować solidarność z nowymi Państwami Członkowskimi i najsłabszymi regionami „starych Państw Członkowskich” oraz zagwarantować, że środki zostaną skierowane do regionów i miast, które wykazują największe opóźnienie w rozwoju;
 - **wskazuje**, że wniosek Komisji dotyczący budżetu funduszy strukturalnych UE w następnym okresie wsparcia stanowi sprawiedliwy kompromis również dla regionów dotychczasowej UE-15, przewidując przeznaczenie w „starych” Państwach Członkowskich 109,8 miliarda Euro na nowy cel 1, zaś 56,6 miliarda Euro na nowy cel 2 (w porównaniu z — odpowiednio — 154 mld i 46,6 mld Euro w bieżącym okresie wsparcia);
 - **przestrzega** przed podważaniem zasad partnerstwa i solidarności w stosunku do tych Państw Członkowskich, które nie kwalifikują się już do Funduszu Spójności w wyniku statystycznych skutków rozszerzenia.
 - **uznaje** przyczyny wprowadzenia pułapu 4 % krajowego PKB dla wszystkich Państw Członkowskich, w przydziale środków z funduszy EFRR, EFS i Funduszu Spójności, włączając transfer środków przeznaczonych na restrukturyzację rybołówstwa i rozwój obszarów wiejskich⁽¹⁾. Zmniejszenie dysproporcji gospodarczych i społecznych musi pozostać nadrzędnym priorytetem UE, a wymienione fundusze są konieczne do wspomagania regionów i Państw Członkowskich o niższym poziomie rozwoju ekonomicznego i społecznego;
 - **przyjmuje**, że zasada formuły berlińskiej — im słabiej rozwinięty region, tym większą pomoc powinien otrzymać — jest słuszna i powinna w dalszym ciągu być stosowana. Konsekwentnie, należy zbadać rozbieżności pojawiające się w stosowaniu 4 % pułapu krajowego PKB w przydziale środków pomocowych;
 - **przestrzega** jednak, że korekty łącznych przydziałów środków na zobowiązania będą dotyczyły jedynie kwot powyżej progu 4 % PKB i dlatego też — mimo że środki na rzecz spójności dla nowych Państw Członkowskich będą zagwarantowane — będzie to poważnie osłabiać zasadę objęcia wszystkich strategią lizbońską — gøteborską;
- ⁽¹⁾ Transfer środków finansowych do Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Rybołówstwa jest obliczany po nałożeniu pułapu, aby zachować neutralność budżetową.

— **uznaje** za ważne usprawnianie zdecentralizowanych szczebli władz w nowych Państwach Członkowskich i nowych krajach sąsiedzkich. Znaczne postępy we współpracy transgranicznej i międzyregionalnej można osiągnąć poprzez wymianę informacji i wiedzy fachowej pomiędzy ekspertami z jednostek samorządu lokalnego i regionalnego.

1.4.2 Zrównoważone gospodarowanie i ochrona zasobów naturalnych

przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w perspektywach finansowych została uwzględniona konieczność zdywersyfikowania działań na rzecz obszarów wiejskich: poprawa stanu środowiska oraz jakości życia jako decydujący czynnik dla wzmocnienia terytorialnej spójności, w ramach celów zrównoważonego rozwoju zapisanych w strategii lizbońsko — gøteborskiej;

wyraża swoje zaniepokojenie, że wskaźniki wzrostu i rozwoju, takie jak zatrudnienie, przemysł i różnorodność, są na obszarach wiejskich prawie zawsze słabsze i pogarszają tam jakość życia;

przyjmuje z zadowoleniem potencjał programów skierowanych dla miast w zakresie możliwości stymulowania przez nie rozwoju terenów wiejskich, poprzez konkretne inicjatywy w zakresie badań i rozwoju, przedsiębiorczości i przemian społecznych, mimo że wiadomo, iż jest mało prawdopodobne, aby bardziej oddalone obszary wiejskie odniosły korzyści z takich inicjatyw;

podkreśla jednak konieczność znalezienia wyważonych rozwiązań dla obszarów wiejskich w różnych sytuacjach (w tym na obszarach o niekorzystnym położeniu geograficznym oraz obszarach o szczególnych problemach środowiskowych);

podkreśla również konieczność zachowania terytorialnej różnorodności; w tym kontekście koncepcja podstawowego modelu „miasto/wieś” oznacza w polityce wzrostu i spójności odejście od modeli „przemysłowo/rolniczych”, które ze względu na wyzwania związane z globalizacją wydają się być już nieaktualne;

popiera uznanie działań zmierzających do ochrony środowiska we wszystkich aspektach: globalnym, regionalnym, miejskim, wiejskim i morskim, jako element służący do poziomej integracji programów. W tym kontekście, samorządy lokalne i regionalne odpowiedzialne za utrzymanie terenów z programu NATURA 2000, powinny mieć zapewnione finansowanie pochodzące z odpowiednich instrumentów polityki.

1.4.3 Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo, sprawiedliwość

przyjmuje z zadowoleniem, że Komisja chce nadal rozwijać i wypełniać treścią kwestie „obywatelstwa UE” oraz że zamierza

zajmować się z właściwym zaangażowaniem trudnymi problemami imigracji i integracji, wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (patrz preambuła Europejskiej Karty Praw Podstawowych⁽¹⁾), dotyczącymi obszarów miejskich i wiejskich w całej Unii Europejskiej;

dostrzega obiektywnie, że wyzwaniom związanym z imigracją i azylem nie można już stawiać czoła tylko za pomocą działań podejmowanych przez Państwa Członkowskie;

podkreśla też, że wiele lokalnych i regionalnych władz zapewnia obecnie podstawowe środki wsparcia i infrastruktury;

podkreśla, że zarówno większe miasta europejskie, jak i obszary wiejskie, na coraz większą skalę spotykają się z problem migracji siły roboczej oraz osiedlaniem się nowo przybyłej ludności, wskutek czego nabywają większe doświadczenia w tym zakresie. Dlatego wiedza ta i doświadczenia z integrowaniem imigrantów powinna być odzwierciedlona w postanowieniach przepisów wykonawczych, jakie w tym zakresie powinna przedstawić Komisja;

dostrzega, że obecne programy na rzecz ochrony konsumenta, bezpieczeństwa żywności i zdrowia nie spełniają oczekiwań obywateli europejskich;

wobec tego **popiera** wprowadzenie dwóch nowych programów: programu bezpieczeństwa żywności oraz programu ochrony konsumentów i publicznej opieki zdrowotnej.

1.4.4 Polityka zewnętrzna

zgadza się ze stwierdzeniem dokonany w perspektywie finansowej na lata 2007-2013, że z uwagi na rozszerzenie i na wzrastające imperatywy na szczeblu lokalnym i regionalnym, UE powinna wzmocnić swoją zdolność ochrony praw człowieka, wspierania demokracji i przeciwdziałania biedzie, w ramach nowej polityki sąsiedztwa, poprzez działania wielostronne jak i dwustronne;

popiera zdanie Komisji, że działania zewnętrzne powinny być spójne i konsekwentne, by móc osiągnąć lepsze wyniki przy pomocy dostępnych środków;

przyjmuje z zadowoleniem pogląd Komisji, że nowa polityka sąsiedztwa powinna opierać się na pozytywnych tendencjach transgranicznych od roku 1989 (bądź wcześniej) oraz tworzyć ramy dla wspierania działań mających na celu postępującą integrację gospodarki, pogłębienie współpracy politycznej oraz rozwój wspólnej infrastruktury;

podkreśla znaczenie usprawnienia zdolności tworzenia zdecentralizowanych struktur władzy w nowych Państwach Członkowskich i nowych krajach sąsiadujących.

⁽¹⁾ „Unia przyczynia się do ochrony i rozwoju tych wspólnych wartości, szanując przy tym różnorodność kultur i tradycji narodów Europy, jak również tożsamość narodową Państw Członkowskich i organizację ich władz publicznych na poziomach: krajowym, regionalnym i lokalnym.”

1.4.5 Mechanizmy korygujące

stwierdza, że negocjacje w sprawie Perspektywy Finansowej 2007-2013 obejmować będą mechanizmy globalnego finansowania Unii oraz wysokość składek wnoszonych przez każde z Państw Członkowskich. Oddzielnie Komisja zaproponowała zlikwidowanie rabatu przysługującego obecnie Wielkiej Brytanii oraz wprowadzenie ogólnego mechanizmu korygującego oddającego względną zamożność danego Państwa Członkowskiego;

wyraża przekonanie, że konieczne jest wdrożenie sprawiedliwego systemu celem zaspokojenia potrzeb budżetowych UE; system ten powinien zlikwidować rabaty przyznane niektórym Państwom Członkowskim;

aprobuje stanowisko Komisji, że dzięki takiemu podejściu będzie można zlikwidować mechanizmy korygujące, które zostały wprowadzone we wcześniejszych okresach budżetowych i służą obecnie do wyrównywania nadmiernie negatywnego salda netto, wynikającego w przypadku niektórych Państw Członkowskich z relacji pomiędzy wpłatami składek a wypłatami z budżetu UE. Jeżeli to by się powiodło, to dzięki temu można by uniknąć nadmiernego obciążenia finansowego dla poszczególnych Państw Członkowskich oraz utrzymać solidarność na szczeblu UE.

1.4.6 Pakt stabilności i wzrostu

dostrzega, że obecnie warunki Paktu stabilności i wzrostu oraz jego restrykcyjne stosowanie, nie pozwalające Państwom Członkowskim na przekraczanie 3 % GDP deficytu budżetowego i 60 % GDP długu publicznego, mają wyłącznie na celu utrzymanie stabilności, tak problematyczne w warunkach ekonomicznych późnych lat 90-tych, natomiast palącą potrzebą dziś staje się poczynienie kroku naprzód i właściwe kształtowanie polityki bardziej zorientowanej na wzrost. Bez skoncentrowania się na wzroście nie będzie możliwy dalszy rozwój społecznych i ekologicznych aspektów strategii lizbońsko — gøteborskiej;

popiera wnioski Komisji Europejskiej w sprawie zreformowania Paktu stabilności i wzrostu. Proponowana reforma wprowadziłaby elastyczny sposób prowadzenia polityki gospodarczej w celu złagodzenia problemów wynikających z wahań koniunktury, ale nie zlekceważyłaby wagi stabilności gospodarki. Da to większe pole manewru i pozwoli krajom na zwiększenie wydatków publicznych i obniżenie podatków w obliczu przyszłych kryzysów ekonomicznych;

sugeruje, że jednym z możliwych rozwiązań mogłoby być wprowadzenie mechanizmu, w ramach którego inwestycje kapitałowe, zgodne z pewnymi obszarami kompetencji Wspólnoty uzgodnionymi w strategii lizbońskie, nie podlegałyby normalnym budżetowym procedurom księgowym. Umożliwiłoby to realizację niezbędnych inwestycji publicznych wspierających wzrost bez naruszania dyscypliny finansowej paktu;

sugeruje, iż innym podejściem byłoby usprawnienie mechanizmu przestrzegania przez poszczególne kraje Paktu stabilności i wzrostu w sposób uwzględniający odpowiednią sytuację gospodarczą każdego Państwa Członkowskiego, tak by zróżnicować średniookresowe cele zrównoważonego budżetu dla każdego Państwa Członkowskiego. Dzięki temu będzie można uwzględnić stopień inwestycji, dynamikę zadłużenia, długookresową równowagę finansów publicznych oraz potencjał wzrostowy.

1.5 Instrumenty realizacji i zarządzania

1.5.1 Plan działania (roadmap)

zauważa, że końcowe rozdziały perspektyw finansowych na lata 2007-2013 są poświęcone efektywności instrumentów realizacji oraz odpowiednim strukturom zarządzania — czyli tematom, które mają znaczenie dla samorządów lokalnych i regionalnych;

wskazuje na to, że w komunikacie nie mówi się o tym, jaki specyficzny wkład mógłby wnieść lokalny, regionalny, krajowy i europejski szczebel administracji w usunięcie aktualnych deficytów;

podkreśla, że działania na szczeblu krajowym, koordynacja oraz wydatki publiczne z budżetu UE wymagają rozsądnego powiązania tych działań w odpowiednim czasie. W ramach otwartej metody koordynacji (OMC), która stanowi podstawę strategii lizbońskiej, są ustanawiane cele, wskaźniki i wzorce, ustanawiane polityki na szczeblu krajowym i regionalnym poprzez narodowe plany działań oraz inicjowany monitoring, oceny i wzajemne kontrole. OMC jako taka może stworzyć wartość dodaną w zakresie realizacji celów poprzez transfer wiedzy i doświadczenia zebranego na szczeblu lokalnym i regionalnym;

wyraża jednak przekonanie, że proces ten w swojej aktualnej formie okazał się niewystarczająco efektywny, jeśli chodzi o realizację celów strategii lizbońsko — gøteborskiej. Działania Państw Członkowskich były mało skoordynowane i zbyt słaby nacisk położono na osiągnięcie celów z Lizbony. Ponadto OMC nie potrafiła pociągnąć za sobą władz lokalnych i regionalnych, które odgrywają decydującą rolę w promowaniu współzawodnictwa miast i regionów, które z kolei prowadzi do potrzebnego zwiększenia nacisku pomiędzy samorządami lokalnymi;

jest jednakże zdania, że OMC stanowi nadal alternatywę dla ponadnarodowego podejmowania decyzji i może zostać przeobrażona w skuteczny proces implementacji, jeżeli uprości się liczne zapytania pojawiające się obecnie poza kontekstem jednostronnych dyskusji pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją dotyczących indywidualnych kwestii w zakresie polityk;

wyraża przekonanie, że konieczne w tym celu byłoby opracowanie nowych elastycznych metod i stworzenie trójstronnego modelu podejścia poprzez uregulowane umowami działania włączania samorządów lokalnych i regionalnych w realizację celów politycznych, tak by móc zwiększyć skuteczność mechanizmów implementacji. Ta inicjatywa nie powinna prowadzić do większej komplikacji i dalszych abstrakcyjnych koncepcji, lecz do faktycznego systematycznego dialogu z samorządami lokalnymi i regionalnymi;

zaleca zdecydowanie, by samorządy lokalne i regionalne zostały włączone do zaproponowanego przez Komisję planu działania (roadmap), będącego wspólnym programem zawierającym działania i finansowanie na szczeblu krajowym i europejskim. Terytorialny składnik programów ramowych jest istotny dla realizacji celów spójności pomiędzy Państwami Członkowskimi i w nich samych;

ponownie stwierdza, że pakt trójstronny umożliwia włączanie samorządów lokalnych i regionalnych do struktur zarządzania UE. Realizacja programów ramowych zależy w dużej mierze od uczestnictwa podmiotów lokalnych i regionalnych.

1.5.2 Polityka i programy

zauważa, że w perspektywach finansowych na lata 2007-2013 i komunikacie uzupełniającym proponuje się największe jak to tylko możliwe skonsolidowanie instrumentów, którymi UE dysponuje w celu realizacji swoich celów politycznych, oraz zredukowanie ich liczby do jednego instrumentu na każdą dziedzinę polityki i jednego funduszu na program;

przyjmuje z zadowoleniem, że programy polityki spójności mają być finansowane z jednego funduszu (Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Europejskiego Funduszu Społecznego), przy czym działania dotyczące rolnictwa i rybołówstwa mają być teraz wspierane ze środków w dziale „Zrównoważone zarządzanie i zasoby naturalne”;

przyjmuje z zadowoleniem, że wymiar miejski dominuje w programach polityki spójności, z korzyścią dla wszystkich obszarów miejskich, umacniając znaczenie partnerstwa pomiędzy miastami i regionami;

uznaje, że na podstawie nowego rozporządzenia zostaną utworzone struktury finansowania Wspólnej Polityki Rolnej, przewidujące po jednym funduszu na każdy z obu filarów: Europejski Fundusz Gwarancji Rolnych (EFG) oraz Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW);

przyjmuje z zadowoleniem, że wszelkie działania na rzecz rozwoju obszarów wiejskich mają zostać skonsolidowane w jednym instrumencie w ramach jednego programu, ze szczególnym uwzględnieniem spójności między działaniami na rzecz rozwoju obszarów wiejskich i działaniami na rzecz spójności;

— zwiększenie konkurencyjności sektora rolniczego poprzez wsparcie restrukturyzacji,

— poprawę warunków środowiskowych i krajobrazowych poprzez wsparcie dla zagospodarowania przestrzennego,

— poprawę warunków życia na obszarach wiejskich,

— promowanie zróżnicowania działań gospodarczych;

przyjmuje z zadowoleniem wysiłki Komisji celem dokonania uproszczeń poprzez stworzenie instrumentu finansowego na rzecz środowiska naturalnego (LIFE+), jednakże **zwróciłby uwagę** na trudności z określeniem faktycznych możliwości finansowania projektów na rzecz środowiska poprzez różne instrumenty finansowe, które będą dostępne w okresie 2007-2013. Zasadnicze znaczenie ma koordynacja poszczególnych rodzajów finansowania celem objęcia różnych priorytetów oraz wspólnotowych działań interwencyjnych;

wyraża niepokój związany z pragnieniem Komisji Europejskiej dokonania decentralizacji w odniesieniu do bardzo znaczącego zakresu budżetu (od 75 %-80 % instrumentu) LIFE+, przekazując właściwe zadania różnym krajom członkowskim, bez określenia zasad i warunków przeprowadzenia tejsze „decentralizacji” w proponowanym rozporządzeniu;

zauważa, że proponowana jest nowa polityka sąsiedztwa, która ma na celu wzmocnienie współpracy transgranicznej między UE a krajami sąsiadującymi i uwypukla wartość dodaną tworzoną przez UE w ramach transgranicznego wspierania stabilności i dobrobytu poprzez trwały rozwój gospodarczy i społeczny;

przyjmuje z zadowoleniem utworzenie Europejskiego Funduszu Rybołówstwa (EFR) jako jednolitego instrumentu służącego restrukturyzacji sektora rybołówstwa, ściśle związanego z innymi instrumentami spójności i zapewniającego:

— zrównoważony rozwój stref wybrzeża,

— przystosowanie flot rybackich, akwakultury i przemysłu przetwórstwa rybnego;

jest zdania, że propozycje te pomogą w osiągnięciu większej przejrzystości perspektyw finansowych dla obywateli.

2. Zalecenia Komitetu Regionów

2.1 Partnerstwo

2.1.1 **domaga się**, aby zasada partnerstwa łączącego podmioty na szczeblu lokalnym, regionalnym, narodowym i ponadnarodowym stanowiła aspekt horyzontalny przejawiający się we wszystkich propozycjach Komisji. Zasada ta musi zostać uznana i pilnie wprowadzona w życie zarówno przez Komisję Europejską, jak i Radę Ministrów, a także rozpowszechniana w sposób jednolity i spójny w Państwach Członkowskich oraz w mediach celem pokazania, jaką wartość dodaną wnosi Unia Europejska;

2.1.2 **wzywa** do spójnego stosowania zasady partnerstwa w przepisach szczegółowych, które mają zostać przedłożone przez Komisję w stosunku do wszystkich elementów polityki w ramach perspektyw finansowych 2007-2013;

2.1.3 **nalega**, aby zasada partnerstwa była w pełni zakorzeniona w nowych uregulowaniach odnoszących się do programów, zwłaszcza współpraca transeuropejska, i aby programy te czerpały z wiedzy i doświadczenia właściwych jednostek samorządu lokalnego i regionalnego.

2.2 Spójność

2.2.1 **kładzie nacisk** na dużą wagę zwiększania zgodności między polityką spójności a europejskimi politykami dotyczącymi konkretnych sektorów, w szczególności w dziedzinie rolnictwa, badań i konkurencji, środowiska i transportu, pozwalając na globalne podejście do konkretnego obszaru. Obok stosowania zasady partnerstwa, nowe programy muszą wyrażać zaangażowanie zarówno Komisji Europejskiej, jak i Rady Ministrów w koncepcję wspólnego sprawowania rządów (joined-up government) na wszystkich szczeblach zarządzania — lokalnych, regionalnych, narodowych i UE.

2.3 Pakty i umowy trójstronne

2.3.1 **zaleca**, by zakres stosowania paktów i umów trójstronnych został rozszerzony tak, by w perspektywach finansowych 2007-2013 wziąć pod uwagę sposób rządzenia, jak również by odzwierciedlał zaangażowanie deputowanych w organach lokalnych i regionalnych w związku z proponowaną mapą drogową, ze szczególnym uwzględnieniem terytorialnego składowania programów ramowych, niezbędnego dla realizacji celów spójności zarówno pomiędzy państwami członkowskim, jak i w nich samych;

2.3.2 **proponuje**, aby lokalne i regionalne zaangażowanie w tworzenie mapy (strategie regionalne stanowią część strategii krajowej) zapewniało nie tylko większą spójność przy opracowywaniu planu wzrostu zrównoważonego, lecz również uwidaczniało europejską politykę spójności i doprowadziło do skierowania środków tam, gdzie są najbardziej potrzebne;

2.3.3 **podkreśla**, że uregulowania takie można byłoby wprowadzić bez uszczerbku dla pilnej potrzeby uproszczenia i usprawnienia procesu projektowania i realizacji programów na rzecz konkurencyjności i spójności;

2.3.4 **zaleca** międzyinstytucjonalną, krytyczną ocenę skutków, dzięki której można by ocenić, co zostało dokonane i jakie rozwiązania są skuteczne w różnych rodzajach polityki publicznej w Państwach Członkowskich. Jednolita procedura audytu byłaby pomocna w ustaleniu, czy cele strategiczne (zgodne ze strategią lizbońską — gøteborską) są osiągnięte przy przyznawaniu środków tam, gdzie są najbardziej potrzebne.

2.4 Polityka spójności

2.4.1 **ponownie podkreśla** nierozzerwalny związek między skuteczną ogólnoeuropejską polityką regionalną a wdrażaniem

planów z Lizbony i Gøteborga. Do przyszłego wzrostu i konkurencyjności UE we wszystkich częściach Europy przyczyni się raczej kontynuacja polityki spójności UE niż ponowne włączenie tej polityki do zakresu odpowiedzialności poszczególnych krajów, co potwierdzi pozytywny do chwili obecnej wpływ polityki regionalnej na umacnianie wspólnotowej spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej;

2.4.2 **nalega**, aby krajowe plany działań opracowywane przez Państwa Członkowskie i Komisję odzwierciedlały konsultacje i zaangażowanie samorządów lokalnych i regionalnych. Strategiczne plany miejskie i regionalne muszą kształtować zobowiązania i cele określone przez krajowe programy działania;

2.4.3 **sugeruje również**, że wskazane byłoby stworzenie mechanizmu ułatwiającego tworzenie programów, w ramach których dwa lub więcej regionów mogłoby prowadzić takie działania, które istotnie wpływają na zwiększenie lokalnej konkurencyjności;

2.4.4 **stwierdza**, że filar „Konkurencyjność dla wzrostu i zatrudnienia” w perspektywach finansowych 2007-2013 nie może być czynnikiem korygującym negocjowanie przydziału środków finansowych na następny okres ramowy. Akceptując, że w ramach działań dotyczących spójności należy dać pierwszeństwo celowi „Konwergencja”, KR jest jednak zdania, że UE powinna popierać cel „Konkurencyjność”, żeby podejmować inicjatywę i popierać zmiany w celu osiągnięcia celów „nowej” strategii lizbońskiej;

2.4.5 **wzywa** do tego, aby polityka spójności była finansowana na poziomie nie niższym niż 0,41 % DKB UE w celu zagwarantowania, że jej cele zostaną w pełni zrealizowane w UE-25;

2.4.6 **popiera** potrzebę spójnego stosowania pułapu 4 % krajowego PKB na poziomie Państw Członkowskich i formuły berlińskiej dla regionów słabiej rozwiniętych;

2.4.7 **żąda**, aby stabilne programy rozwoju obszarów wiejskich były ściśle zintegrowane z programami polityki spójności i nie stały się zastępczymi programami dla rolnictwa w wyniku nacisków związanych ze środkami własnymi;

2.4.8 **wzywa**, aby kryteria przydziału pomocy dla regionów w filarze konkurencyjności i zatrudnienia były oparte na wskaźnikach, które odzwierciedlają regionalne i lokalne potrzeby, dostępność i możliwości, a także są w stanie zmierzyć dysproporcje między regionami;

2.4.9 **wymaga** uwzględnienia w planowaniu strategicznym na poziomie kraju oferowanych przez miasta możliwości rozwoju społecznego i gospodarczego całej UE;

2.4.10 **wzywa** do czynnego konsultowania się z Komitetem Regionów poprzez zapraszanie go do udziału w dorocznej ocenie programów dotyczących konkurencyjności i spójności, podczas wiosennej sesji Rady Europejskiej. Dałoby to władzom lokalnym i regionalnym możliwość przedstawienia zagadnień i dobrych praktyk, które są niezbędne do lepszego funkcjonowania otwartej metody koordynacji w ramach wdrażania programów z Lizbony i Gøteborga.

2.5 Strategia lizbońska — gøteborska

2.5.1 **wzywa** do tego, aby przyjęto bardziej spójne podejście w zakresie: wprowadzenia środków makroekonomicznych; działań dotyczących zatrudnienia i zagadnień społecznych; inicjatyw w dziedzinie ochrony środowiska i badań, jako sposobów na ożywienie strategii lizbońskiej i ukierunkowania krajowych programów działania Państw Członkowskich;

2.5.2 **wzywa** do radykalnej poprawy sposobu zarządzania strategią z Lizbony i Gøteborga, tak aby uczynić ją bardziej skuteczną i lepiej zrozumiałą;

2.5.3 **wzywa** w związku z tym do tego, aby przegląd śródkresowy strategii lizbońskiej zawierał krytyczną ocenę wdrażania standardów sprawowania władzy i analizę wpływu decentralizacji administracji na skuteczność wdrażania strategii lizbońskiej;

2.5.4 **podkreśla**, że jakkolwiek ogólny obraz w odniesieniu do wdrażania strategii lizbońskiej jest ponury i pesymistyczny, niektóre Państwa Członkowskie zdołały zrealizować jej cele w wielu dziedzinach polityki. Komitet Regionów uważa, że czynniki, które za tym stoją, powinny zostać dokładniej przeanalizowane i wzięte pod uwagę przy stosowaniu Otwartej Metody Koordynacji;

2.5.5 **żąda** w szczególności ustalenia i zmierzenia najważniejszych czynników, które zapewnią sukces strategii na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz wprowadzenia ich do ram czternastu wskaźników i celów zasugerowanych w raporcie Wima Koka⁽¹⁾, które miałyby służyć ustaleniu dobrych i złych wyników na poziomie Państwa Członkowskiego;

2.5.6 **podkreśla**, że konkurencyjność gospodarcza ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia spójności społecznej i równowagi środowiska naturalnego;

2.5.7 **wzywa** do przyznania większej roli władzom lokalnym i regionalnym, w celu rozpowszechnienia wiedzy oraz wprowadzenia innowacji i przedsięwzięć wymaganych do

skutecznej realizacji celów lizbońskich i gøteborskich; przez co strategii lizbońskiej nadana zostanie większa polityczna racja bytu;

2.5.8 **zaleca również**, aby w przeglądzie śródkresowym celów lizbońskich i gøteborskich utworzyć europejski pakt na rzecz młodzieży, skupiający się na problemach bezrobocia, integracji społecznej i zawodowej, uzupełniający działania w ramach lizbońsko — gøteborskiego programu dotyczącego starzenia się populacji;

2.5.9 **wzywa** do tego, by postęp w realizacji celów z Lizbony i Gøteborga stał się przedmiotem rocznych raportów na szczeblu zarówno krajowym, jak i wspólnotowym, oraz by na jego temat zasięmano opinii Komitetu Regionów. Taka inicjatywa pozwoliłaby podczas wiosennego posiedzenia Rady Europejskiej skoncentrować się na kluczowych zagadnieniach polityki koniecznej do realizacji celów z Lizbony i Gøteborga;

2.5.10 **wzywa**, aby po rozszerzeniu oraz wprowadzeniu wspólnej waluty i jednolitego rynku, następnym wielkim projektem UE była maksymalizacja wzrostu i zatrudnienia, poprzez ponowne skoncentrowanie się na programie lizbońsko — gøteborskim.

2.6 Badania i rozwój technologiczny

2.6.1 **domaga się**, aby w regulacjach w dziedzinie badań i rozwoju — obszar, dla którego proponuje się znaczne zwiększenie alokowanych środków finansowych — wyraźnie uwzględniono aspekt terytorialny programów ramowych;

2.6.2 **wzywa**, aby krajowe i regionalne programy badań i polityki były skoordynowane tak, aby stworzyć realny europejski obszar badań, gdzie będzie możliwe utrzymanie celów dotyczących wzrostu i konkurencyjności;

2.6.3 **wzywa** do stworzenia wspólnych platform nauki w celu stworzenia i utrzymania regionalnych strategii badań i regionalnych modeli rozwoju wiedzy, które miałyby na celu powiązanie uniwersytetów z gospodarką lokalną. Takie platformy i sieci powinny być projektowane tak, by ułatwiały szybkie wdrażanie nowych pomysłów i produktów, by umożliwiły zastosowanie rezultatów badań podstawowych i stosowanych oraz by skracaly czas od opracowania innowacji do jej wdrożenia;

2.6.4 **wzywa** do tego, by państwa członkowskie określiły w swoich krajowych programach działania kroki, jakie zostaną podjęte w celu osiągnięcia poziomu 3 % PKB przeznaczonego na inwestycje w badania i rozwój;

(¹) „Stawić czoła wyzwaniu – lizbońska strategia rozwoju i zatrudnienia” – raport grupy wysokiego szczebla pod przewodnictwem Wima Koka, str. 13 (listopad 2004)

2.7 Mobilność

2.7.1 **przyjmuje z zadowoleniem** propozycje potrojenia liczby studentów objętych programem Erasmus, a także zwiększenia liczby inicjatyw na rzecz mobilności uczniów oraz liczby praktyk zawodowych.

2.8 Zarządzanie

2.8.1 **przyjmuje z zadowoleniem** propozycje wzmocnienia umów partnerskich i wprowadzenia uproszczonych instrumentów decyzyjnych — lokalnych, regionalnych, krajowych i wspólnotowych — na wszystkich szczeblach zarządzania i pomiędzy nimi; jednocześnie nalega, aby środki te zostały wprowadzone z pewnym pośpiechem;

2.8.2 **zaleca**, aby przy realizacji celów z Lizbony i Göteborga Komisja Europejska dokonywała dorocznej oceny narodowych planów działania i angażowała władze lokalne i regionalne w zakresie terytorialnych aspektów takiej oceny;

2.8.3 **zaleca również**, aby Komisja Europejska wydawała coroczne oświadczenie nt. uzyskanych postępów w realizacji celów politycznych wytyczonych w ramach perspektyw finansowych 2007-2013 oraz na temat wkładu poszczególnych szczebli władz — lokalnych, regionalnych i krajowych — aby nadać impuls reformom gospodarczym tam, gdzie to niezbędne oraz zwiększyć zaangażowanie i odpowiedzialność wszystkich organów władz lokalnych, regionalnych i krajowych.

2.9 Obywatelstwo UE

2.9.1 **podkreśla**, że poza propozycją Komisji zwiększenia środków na działania związane z obywatelstwem, wolnością, bezpieczeństwem i sprawiedliwością, konieczne jest pełne uznanie, że działania w dziedzinie spraw wewnętrznych i sprawiedliwości nie sprowadzają się do negocjacji między Brukselą a Państwami Członkowskimi odnośnie stosowania zasady pomocniczości na lokalnym i regionalnym szczeblu zarządzania. W tym kontekście szczególną uwagę należy zwrócić na rolę organów lokalnych i regionalnych nowych Państw Członkowskich;

2.9.2 **wzywa** do popularyzacji mechanizmów ukazujących wartość dodaną programów UE przez władze lokalne i regionalne, aby zwiększać poziom świadomości społecznej i wparcie dla europejskich inicjatyw realizowanych lokalnie.

2.10 Perspektywy finansowe 2007-2013

2.10.1 **ponownie wyraża swoje poparcie** dla limitu budżetowego dla środków własnych w wysokości 1,24 % DNB w odniesieniu do perspektywy finansowej 2007-2013, gdyż limit ten odzwierciedla potrzebę dyscypliny budżetowej i wspólnotowej wartości dodanej i jest to jedyny element umożliwiający realizację działań na rzecz spójności i konkurencyjności

jednolitego rynku i naszych wspólnych zobowiązań wynikających z Traktatu;

2.10.2 **ostrzega** przed potencjalnymi niebezpieczeństwami, które mogą wynikać z budżetu kompromisowego;

2.10.3 **popiera** Parlament Europejski, który uważa, że obecne perspektywy finansowe są częścią ogólnego porozumienia międzyinstytucjonalnego, które może zostać odnowione tylko w atmosferze wzajemnego zaufania między instytucjami oraz w oparciu o wspólne porozumienie obu gałęzi władz budżetowych;

2.10.4 **podkreśla**, że redukcje zobowiązań budżetowych najprawdopodobniej będą się koncentrować na programach funduszy strukturalnych, w szczególności na programach poddziału (1b) „Spójność dla wzrostu i zatrudnienia”. Nieproporcjonalne redukcje budżetowe w tym obszarze mogłyby w rzeczywistości doprowadzić do powtórnej nacjonalizacji polityki regionalnej w większości krajów byłej UE -15;

2.10.5 **nalega**, aby wyraźnie opierać się naciskom w sprawie przydziału środków na zobowiązania w ramach filaru „Konkurencja dla wzrostu i zatrudnienia”, inicjatywy na badania i rozwój technologiczny, w imię poszanowania i utrzymania w mocy zobowiązań Państw Członkowskich do realizacji celów z Barcelony, jak również zwiększenia wydatków na B&R do 3 % PKB do roku 2010;

2.10.6 **ostrzega**, że opóźnione rozpoczęcie okresu programowania w wyniku przedłużonych negocjacji doprowadzi do trudności i niestabilności finansowych na szczeblu lokalnym i regionalnym w całej UE;

2.10.7 **wzywa**, aby wynik negocjacji zagwarantował utrzymanie zasady solidarności, która wytyczała kierunek polityki wspólnotowej od momentu utworzenia polityki strukturalnej w latach 1973-1975; zasada ta polega na tym, że UE wspiera wszystkie regiony, które takiej pomocy potrzebują, niezależnie od tego, czy znajdują się one w krajach bogatszych, czy biedniejszych;

2.10.8 **wzywa** Państwa Członkowskie do wypracowania, we współpracy z miastami i regionami, politycznych rozwiązań dla tych Państw Członkowskich, które w wyniku statystycznych skutków rozszerzenia nie będą mogły dłużej korzystać z Funduszu Spójności.

2.11 Podejście „pojedynczego funduszu”

2.11.1 **przyjmuje z zadowoleniem** tendencję w kierunku pozostawiania pojedynczych funduszy dla poszczególnych obszarów polityki, takich jak polityki spójności, rozwoju obszarów wiejskich, programów ochrony środowiska i restrukturyzacji dla sektora rybołówstwa, gdyż takie podejście doprowadzi do ujednoczenia wymagań administracyjnych związanych ze stosowaniem funduszy i uprości ich wdrażanie.

2.12 Pomoc publiczna

2.12.1 **wzywa** Komisję Europejską do stworzenia ram w przepisach dotyczących pomocy publicznej, uwzględniających zróżnicowanie terytorialne, aby umożliwić kierowanie inwestycji publicznych tam, gdzie może to zaradzić rzeczywistym niepowodzeniom rynkowym, nie wypaczając jednocześnie warunków konkurencji; nowe ramy powinny też stworzyć więcej możliwości dla wspierania B&R szczególnie w małych i średnich przedsiębiorstwach, co pozwoli osiągnąć cel spójności terytorialnej;

2.12.2 **wzywa** do utworzenia nowych przepisów dotyczących pomocy publicznej, w odpowiedzi na nowe przepisy dotyczące polityki spójności i polityki regionalnej, tak aby umożliwić pomoc publiczną w dziedzinach, które nie kwalifikują się już do finansowania z funduszy spójności — w zależności od skali występujących problemów;

2.12.3 **prosi**, aby Komisja wypowiedziała się jasno w kwestii przyszłości pomocy regionalnej przyznawanej na mocy art. 87 (3) (c), biorąc pod uwagę rozróżnienie między regionami kwalifikującymi się do pomocy z działu „Wspieranie regionalnej konkurencyjności i zatrudnienia”, nie należącymi do słabiej rozwiniętych obszarów kwalifikujących się do pomocy z działu „Konwergencji”;

2.12.4 **wyraża pogląd**, że zachowanie równowagi jest również istotnym względem i inwestycje publiczne finansowane poprzez pomoc publiczną powinny tę być prowadzone z poszanowaniem tej zasady.

2.13 Mechanizmy korygujące

2.13.1 **popiera** sugestie Komisji, aby otworzyć debatę w sprawie niedociągnięć obecnego systemu finansowania UE;

2.13.2 **aprobuje** wniosek Komisji dotyczący stworzenia nowego, sprawliwszego mechanizmu korygującego.

2.14 Stabilność i wzrost

2.14.1 **stwierdza**, że ponieważ wdrażanie paktu stabilności i wzrostu nie było konsekwentne i wiarygodne, konieczne jest, aby uwzględnić obecną sytuację gospodarczą i poprawić ekonomiczną zasadność reguł stabilności i wzrostu. Należy wzmocnić powiązanie procesów na szczeblach krajowym i unijnym, a także doprowadzić do większego zaangażowania krajowych instytucji w proces wielostronnego monitorowania polityki gospodarczej oraz postępów w zapewnianiu spójności między polityką podatkową i monetarną;

2.14.2 **sugeruje**, że ponieważ w budżetach Państw Członkowskich występują poważne problemy, co spowodowane jest niskim wzrostem gospodarczym w Europie, a co powoduje pogorszenie wskaźników bezrobocia i nawarstwianie problemów społecznych w wielu regionach i miejscowościach, najistotniejszym sposobem reakcji Komisji na ten problem byłoby zweryfikowanie obecnych warunków paktu stabilności i wzrostu tak, by zapewnić trwałość polityki gospodarczej. Ponadto EU nie osiągnie potrzebnego jej poziomu wzrostu, zatrudnienia i spójności społecznej, o ile europejski kontekst makroekonomiczny nie będzie zgodny ze strategią lizbońską, a koordynacja instrumentów wspólnotowych nie ulegnie poprawie;

Bruksela, 23 lutego 2005 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Peter STRAUB